

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

ΤΩΝ

ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

ΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΦΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΕΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1887

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐκδίδοντες τὰς διαθήκας τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τῶν Ἰωαννίνων, τῆς ἀπανταχοῦ τηλαυγοῦς ταύτης κεφαλῆς τῆς Ἠπείρου, νομίζομεν ὅτι ἐπιτελοῦμεν καθῆκον οὐ μόνον πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, ἣτις δέον νὰ γινώσκη αἰωνίως τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἀγαθοεργίας τῶν τιμαλφεστάτων τέκνων της. Ἡ ἱστορία ἡμῶν ἀπὸ πολλῶν ἤδη γενεῶν δὲν ἔχει ὁμολογουμένως νὰ ἐπιδείξῃ εὐγενεστέρους καὶ καρπιμωτέρους ἀγῶνας ἢ τοὺς φιλοτίμους μόχθους τῶν πατέρων ἐκείνων, οἵτινες ἐμπεφορημένοι ἐνθέου ἔρωτος πρὸς τὴν γενέθλιον αὐτῶν ἐστίαν καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐν ξένη γῆ κατατρυχόμενοι ἠδυνήθησαν νὰ συγκομίσωσιν ἐντίμους καρπούς ἵνα παραδώσωσιν ἡμῖν αὐτοὺς ὡς ἐφόδια πρὸς τὴν χριστιανικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Ἐστω ἀθάνατος καὶ εὐλογημένη ἡ σεπτὴ μνήμη τῶν φιλοστόργων τούτων γονέων, εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν ὁποίων ὀφείλομεν τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ τὴν παρηγορίαν, τὸν σπόρον τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῶν χρηστῶν ἐλπίδων ἐν τῷ μέλλοντι!

Δημοσιεύομεν ὧδε τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἐντολάς χωρὶς νὰ ἀναγράψωμεν ἄλλο τι περὶ τοῦ βίου των, διότι τίς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἔζησαν ἀφανῶς καὶ ἐν χριστιανικῇ ταπεινοφροσύνῃ ἵνα ἀποθάνωσιν ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἄφωνοι μάρτυρες τοῦ κηρύγματός Του; Ἐπειτα τίς ἡ χρεῖα λόγων καὶ ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων εἰς τοὺς εὐεργέτας τούτους, ὧν ἡ μὲν ζωὴ ὑπῆρξεν ἐμπράκτως τε καὶ κατὰ διάνοιαν διηνεκῆς καὶ ἐνθερμος ἀφοσίωσις εἰς τὴν πατρίδα, ὁ δὲ θάνατος ἐφάνη ὡς λαμπρὰ ἀποκάλυψις ψυχικῶν προτερημάτων ἀξίων αἰωνίας λατρείας καὶ μακαριότητος; Αἱ διαθήκαι αὐτῶν εἶνε ἀληθῶς τὸ καθαρῶτατον κάτοπτρον τοῦ βίου των καὶ τὸ εὐγλωττότατον ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς των. Μία καὶ ἡ αὐτὴ ψυχὴ διαπνέει αὐτὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ πνοὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ θερμοῦ ζήλου πρὸς τὰ καλὰ καὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας. Οὐδὲν ἀναγράφεται ἐν αὐταῖς περὶ τῶν ἀνεκδιηγῆτων

πικριῶν καὶ ταλαιπωριῶν, δι' ὧν οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖνοι πατέρες ἠδηνήθησαν νὰ συλλέξωσι τοσοῦτους καρπούς ἵνα θρέψωσι καὶ ἐξευγενίσωσι τὰ τέκνα τῆς πατρίδος, ἵνα σώσωσι τὰ ὄρφανὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τῆς δυστυχίας καὶ ἵνα χορηγήσωσι τὰ πρὸς νοσηλείαν καὶ θεραπείαν τῶν ἀσθενούντων. Πάντες ὑπέστησαν μαρτυρικῶς τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας, κατεπάλαισαν τὴν πενίαν καὶ τὴν ἄλλην κακοδαιμονίαν χωρὶς νὰ ρήξωσιν ποτε φωνὴν ἐπιδείξεως ἢ ἀγανακτήσεως καὶ κατεφρόνησαν μαρτυρικῶς τῶν κινδύνων μόνον ἵνα ἀνακουφίσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κακώσεων σκληρᾶς τύχης καὶ ἀπὸ τοῦ βάρους μακραιωνος ὀρφανίας. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄλλαι πόλεις καὶ ἄλλοι λαοὶ ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι πλουσιωτέρους εὐεργέτας, ἔργα καὶ ἰδρύματα αὐτῶν μεγαλοπρεπέστερα, καρπούς πολὺ δαψιλεστέρους καὶ γονιμωτέρους ἴσως, ἀλλ' ἡ αἰωνία ὑπεροχὴ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων ἔγκειται ὁμολογουμένως ἐν τῇ βαθύτητι τῆς ἀγνῆς προαιρέσεως καὶ τοῦ φρονήματος, ἐν τῇ θαυμαστῇ καρτερίᾳ τῶν πόνων καὶ τῶν κακοπαθειῶν καὶ ἐν τῇ ἐνθουσιώδει πίστει εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ σκοποῦ. Διὰ τοῦτο αἱ διαθήκαι αὐτῶν δὲν εἶνε μόνον τεκμήρια τῆς ψυχικῆς εὐγενείας καὶ καλοκάγαθίας των, ἐφ' αἷς ὀφείλομεν αὐτοῖς αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ μνημεῖα μαρτυροῦντα τὴν ἀπαράμιλλον ἐγκράτειαν αὐτῶν καὶ αὐταπάρνησιν. Εἶθε νὰ χρησιμεύσωσιν αὐταὶ εἰς πᾶσαν γενεὰν ὡς κέντρα καὶ παραδείγματα πατρικῶν ἀρετῶν, δι' ὧν μόνον εἶνε ἐφικτὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ ὑγιοῦς πολιτισμοῦ.

Αἱ διαθήκαι αὐταὶ ἐκδίδονται ἀκριβῶς ὡς εὐρέθησαν συντεταγμέναι ἄνευ γραμματικῶν διορθώσεων. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα ἀρχαῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλέη κληροδοτηθέντα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννιτῶν εἴτε διὰ διαθηκῶν, αἵτινες ἀπώλοντο, εἴτε ἄνευ τοιοῦτων. Παρελείφθη μόνον ἐνταῦθα ἡ διαθήκη τῶν κορυφαίων τῆς Ἡπείρου εὐεργετῶν, τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμᾶ, διότι αὕτη ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐκδεδομένη ἐν ἰδίῳ τεύχει ἑλληνιστὶ καὶ ῥωσιστῖ.

XXVI

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

ΕΚ ΒΙΤΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΓΟΡΙΟΥ

(Ἀντίγραφον ἐξ ἐντύπου).

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἀμήν.

Διαθήκη ἐμοῦ τοῦ Ἰωάννου Χριστοφόρου Βεϊτζινοῦ.

Ἐν Ὁδησσῷ, τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ δευτέρῳ ἔτει, τῇ δωδεκάτῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα τετάρτη, ἐγὼ ὁ ὑπογεγραμμένος Ἰωάννης Χριστοφόρου Βεϊτζινός, χριστιανὸς ὀρθόδοξος τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ ἀποστολικοῦ δόγματος, γεννηθεὶς εἰς Ζαγόριον τῆς Ἠπείρου, εἰς τὴν κώμην Βίτσαν, κατὰ τὸν Μεσαῖον Μαχαλαῖν λεγόμενον, ἐλθὼν δὲ εἰς Ῥωσίαν καὶ πολιτογραφηθεὶς εἰς Νίζναν, νῦν δὲ κατοικῶν εἰς Ὁδησσόν, ἤδη γηράσας καὶ ὦν ἄτεκνος, ἔχων δὲ περιουσίαν, ἣν ἀπέκτησα μόνος

μου διὰ κόπων καὶ οἰκονομίας πολλῶν ἐτῶν, συναισθανόμενος τὰς φρένας μου σώας, ἀπεφάσισα νὰ ὑπαγορεύσω εἰς τὸν Ἰάκωβον Σαγγρέδον, Ἑλληνα ὑπήκοον, κάτοικον Ὀδησσοῦ, τὴν παροῦσάν μου διαθήκην, καὶ νὰ διαθέσω τὴν περιουσίαν μου, ὡς ἡ συνείδησίς μου καὶ ἡ καρδία μου μοὶ ὑπαγορεύουσιν.

1. Ἡ περιουσία μου συνίσταται εἰς μετρητὰ καὶ εἰς κτήματα. Καὶ τὰ μὲν μετρητὰ καὶ διάφορα ὁμόλογα καὶ χρεώγραφα, ὡς τὰ ἔχω καταγεγραμμένα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν δέκα κατάστιχόν μου, μέχρι σήμερον ἀναβαίνουν εἰς ρούβλια ἀργυρᾶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα δύο χιλιάδας καὶ πεντακόσια τεσσαράκοντα ἕξ καὶ ἑννενήκοντα ὀκτῶ ἑκατοστά, τὰ δὲ κτήματά μου συνίστανται εἰς τὰς ἐξῆς οἰκίας α') εἰς τὴν ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ ὁδῷ ὑπ' ἀριθ. 261 μὲ παράρτημα ἐν τῇ ὁδῷ Αἰκατερίνης ὑπ' ἀριθ. 1. 6') εἰς τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Ῥεσελιέ ὑπ' ἀριθ. 184-185· καὶ γ') εἰς ἐν Χούταρι ὑπ' ἀριθ. 15 πέραν καὶ πλησίον τῆς Ῥαγάτκης τῆς μεγάλης Φοντάνας.

2. Διορίζω ἐπιτρόπους καὶ ἐκτελεστὰς τῆς παρούσης μου διαθήκης τοὺς Κυρίους Κωνσταντῖνον Καραβιὰν ἔμπορον Ὀδησσοῦ, Ἰωάννην Γ. Δούμαν ἔμπορον Ὀδησσοῦ, καὶ Κυριάκον Σταμέρωφ Γραικὸν τῆς Νίζνης, οἵτινες θέλουσιν ἔχει τελείαν πληρεξουσιότητα νὰ παραλάβουν ὅλην τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν μου, καὶ νὰ τὴν διαθέσωσι κατὰ τὰς ὁδηγίας μου.

Παραλαμβάνοντες τὴν περιουσίαν μου οἱ ἐπίτροποί μου θέλουσι φροντίσει νὰ συνάξωσι εἰς τὰς λήξεις των ὅσα ἐπὶ ὁμολόγῳ μοὶ χρεωστοῦν οἱ διάφοροι χρεῶσταί μου, πωλήσωσι τὰ χρεώγραφα καὶ τὰς δύο οἰκίας μου, ἐὰν ἐγὼ δὲν τὰς ἔχω πωλημένας, ὡς προτίθεμαι· τὴν πώλησιν θέλουσι κάμει τοῖς μετρητοῖς δημοσίως καὶ ὄχι βραδύτερον ἐνὸς ἔτους μετὰ τὸν θάνατόν μου. Ἐὰν τις τῶν ἐπιτρόπων μου ἀποθάνῃ ἢ ἀναχωρήσῃ καὶ δὲν δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ, ἢ ἂν τις ὅλως δὲν δεχθῇ, οἱ μένοντες δύο ἐκλέγουσι τὸν τρίτον.

3. Κληροδοτῶ εἰς τὸ Μαγιστράτον Νίζνης ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια μίαν φορὰν διὰ πάντα. Ἐπίσης ἀφίνω εἰς τὴν ἐν Ὀδησσῷ

έλληνικὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Τριάδος, ὡς καὶ εἰς τὴν ἑλληνοεμπορικὴν σχολὴν Ὀδησοῦ, ἀνὰ χίλια ἀργυρᾶ ρούβλια εἰς ἑκάστην. — Κληροδοτῶ εἰς τὴν ἀγαθοεργὸν κοινότητα τῶν ἐν Ὀδησσῷ Ἑλλήνων ἀργυρᾶ ρούβλια τρεῖς χιλιάδας καὶ ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια ἵνα διανεμηθῶσιν εἰς τὰς πτωχὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας Ὀδησοῦ παρὰ τῶν ἐπιτρόπων. — Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια εἰς τὸ κατάστημα τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους Στούρζα.

4. Εἰς τὸν ἀνεψιὸν μου Κωνσταντῖνον Νικολάου, υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου Νικολάου, ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια καὶ ὅλα μου τὰ ἔπιπλα.

5. Νὰ καταθέσωσιν οἱ ἐκτελεσταί μου εἰς μίαν τῶν ἐνταῦθα τραπεζῶν ἀργυρᾶ ρούβλια δεκαπέντε χιλιάδας, καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν νὰ λαμβάνη καθ' ἑξαμηνίαν ὁ ἀνεψιός μου Κωνσταντῖνος Νικολάου, ἐν ὧσ' ζῆ· μετὰ τὸν θάνατόν του, ἢ ἐὰν ἀποθάνῃ πρὸ ἐμοῦ, τούτους τοὺς τόκους τῶν δεκαπέντε χιλιάδων ἀργυρῶν νὰ λαμβάνη ἡ κόρη του καὶ ἀνεψιά μου Ἐλισαβέτα, ἐν ὧσ' ζῆ· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν της, ἐὰν μὲν ἀφήσῃ τέκνα, ταῦτα τὰ τέκνα της νὰ λαμβάνωσιν ὡς κληροδότημα τὰς δεκαπέντε χιλιάδας ἀργυρῶν· ἐὰν δὲ καὶ ἀποθάνῃ ἄτεκνος, τότε τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν δεκαπέντε χιλιάδων κληροδοτῶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διατηρῆ δύο ὑποτρόφους ἐξ Ἡπείρου, εἰς τὴν φιλοσοφικὴν Σχολήν, διὰ τὰ φυσικομαθηματικά.

6. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια εἰς τὴν ἀνεψιάν μου Ἐλισαβέταν, κόρην τοῦ ἀνεψιοῦ μου Κωνσταντῖνου Νικολάου.

7. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια ἑτέρας δεκαπέντε χιλιάδας εἰς τὴν ἀνεψιάν μου Ἐλισαβέταν, κόρην τοῦ ἀνεψιοῦ μου Κωνσταντῖνου Νικολάου, τὰ ὅποια νὰ λάβῃ ὅταν ὑπανδρευθῆ· τὸ ποσὸν τοῦτο νὰ καταθέσωσιν οἱ ἐπίτροποί μου εἰς μίαν τῶν ἐν Ὀδησσῷ τραπεζῶν, καὶ τοὺς τόκους νὰ λαμβάνη ἡ ἀνεψιά μου Ἐλισαβέτα. Ἐπίσης εἰς τὴν ἰδίαν ἀνεψιάν μου Ἐλισαβέταν ἀφίνω καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 χούταρί μου. Ἄν δὲ ἡ ἀνεψιά μου ὑπανδρευθῆ ζῶντός μου, τότε μετὰ τὸν θάνατόν μου νὰ λαμβάνῃ τὰς δεκα-

πέντε χιλιάδας ἀργυρᾶ ἀμέσως. Ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ἀνύπανδρος ζῶντός μου ἢ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου, τότε ταύτας τὰς δεκαπέντε χιλιάδας ἀργυρῶν νὰ κληρονομῇ ἡ κωμόπολις τοῦ Ζαγορίου Βίτσα, ὡς θέλω διατάξει εἰδικῶς περὶ τούτου κατωτέρω εἰς τὸ ἄρθρον τῶν πτωχῶν Βίτζης.

8. Εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Λάζαρον Γεωργίου ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια. — Εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐξαδέλφου μου Ἡλία Διαμαντίδου εἰς κάτω Σουδενᾶ ἀφίνω ρούβλια ἀργυρᾶ δύο χιλιάδας. — Εἰς τοὺς ἐξαδέλφους μου Μιχαήλ, Κωνσταντῖνον καὶ Γεώργιον Διαμαντίδη εἰς Κάτω Σουδενᾶ ἀφίνω ἀπὸ χίλια ρούβλια ἀργυρᾶ εἰς ἕκαστον, ἢ, ἐὰν ἀπέθανον οὗτοι, νὰ λάβωσιν αὐτὰ οἱ κληρονόμοι των. — Εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Νικόλαον Ἀναστασιάδην ἀφίνω ρούβλια ἀργυρᾶ ἑπτὰ χιλιάδας, ἢ, ἂν οὗτος ἀπέθανεν, εἰς τοὺς κληρονόμους του. Εἰς τοὺς κληρονόμους Παπαζήση εἰς Ἰωάννινα, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκία ἔκειτο πλησίον τοῦ Ἀρχιμανδρείου, ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια δύο χιλιάδας.

9. Νὰ καταθέσωσιν οἱ ἐπίτροποί μου ρούβλια ἀργυρᾶ πέντε χιλιάδας εἰς μίαν τράπεζαν, καὶ τοὺς τόκους τούτων νὰ λαμβάνῃ ὁ ἀνεψιός μου Λάζαρος Γεωργίου· μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸ ποσὸν τοῦτο νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀφίνω διὰ τὴν πατρίδα μου Βίτζαν ὡς θέλω ἀναφέρει εἰς τὸ περὶ τούτου ἄρθρον.

Ἐὰν ἐλησμόνησα κανένα συγγενῆ μου, οἱ ἐκτελεσταί μου νὰ τῷ δώσωσιν ἐφάπαξ ἀργυρᾶ ρούβλια ἑκατόν, ἀφοῦ ἀποδείξῃ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων τὴν συγγένειάν του.

10. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια εἰς τὴν βαπτιστικὴν μου Ἀγγελικὴν Ζουλουμένσκη, κόρην τοῦ μακαρίτου φίλου μου Χριστοφῆ, καὶ ἂν αὕτη ἀποθάνῃ, νὰ τὰ λαμβάνωσι τὰ τέκνα της. Ἀφίνω ἀργυρᾶ πεντακόσια εἰς τὸν βαπτιστικόν μου Δημήτριον Καροῦτζον. Ἀφίνω ἀργυρᾶ τριακόσια εἰς τὸν βαπτιστικόν μου υἱὸν τοῦ ἱερέως Νικολάου, καὶ ἀργυρᾶ τριακόσια εἰς τὴν βαπτιστικὴν μου κόρην Κνολούμπαν, καὶ ἐπίσης ἀργυρᾶ τριακόσια εἰς τὴν βαπτιστικὴν μου κόρην τοῦ μηχανικοῦ Μονέη Κρλήσβ.

11. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια εἴκοσι χιλιάδας ἵνα καταθέσωσιν οἱ ἐπίτροποί μου εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὴν Τράπεζαν, καὶ διὰ τῶν τόκων αὐτῶν νὰ διατηρῶνται ἐξ νέοι, οἵτινες νὰ σπουδάζωσιν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον Ἀθηνῶν μίαν τῶν ἐκεῖ διδασκομένων τεχνῶν, καὶ τούτους μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν των νὰ διαδέχωνται ἄλλοι αἰωνίως. Δύο τῶν ἐξ θέλω νὰ ᾔηνε ἀπὸ τὴν Βίτζαν, καὶ ἕτεροι δύο ἀπὸ τὴν λοιπὴν Ἡπειρον, καὶ οἱ λοιποὶ νὰ ἐκλέγωνται διὰ διαγωνισμοῦ ἐκ τῶν ἐπὶ ἠθικῇ καὶ ἐπιμελείᾳ διακρινομένων ἐκ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος ἐν γένει. Τὴν ἐντολὴν ταύτην τῶν νέων ὡς καὶ τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐν γένει ἐπιτήρησιν τούτου τοῦ ἄρθρου ἀναθέτω εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις Ριζαρείου Σχολῆς ἀφ' ἧς στιγμῆς θέλει παραλάβει παρὰ τῶν ἐκτελεστῶν μου τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἐκτελέσεως τῆς παρούσης μου διαθήκης.

12. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια δύο χιλιάδας εἰς τὸ Τυφλοκομεῖον Ἀθηνῶν· ἀργυρᾶ ρούβλια δύο χιλιάδας εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον Ἀθηνῶν· ἀργυρᾶ ρούβλια τρεῖς χιλιάδας εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῶν κορασίων Ἀθηνῶν· καὶ ἀργυρᾶ πέντε χιλιάδας εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζῆ Κώστα.

13. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια εἴκοσι χιλιάδας ἵνα καταθέσωσιν οἱ ἐπίτροποί μου εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, καὶ διὰ τῶν τόκων τούτων νὰ διατηρῶνται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον καὶ τὸ Σχολεῖον Ἰωαννίνων ἐξ ὑπότροφοι, τῶν ὁποίων οἱ δύο νὰ ᾔηνε ἀπὸ Βίτζαν καὶ οἱ λοιποὶ ἀπὸ τὴν Ἡπειρον ἐν γένει, λαμβάνοντες ἕκαστος γρόσια οἱ μὲν τοῦ Σχολείου ἑκατόν, οἱ δὲ τοῦ Γυμνασίου ἑκατόν πενήτηκοντα κατὰ μῆνα· ὅ,τι δὲ ᾔηθελε περισσεύσει ἐκ τῶν τόκων μετὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἐξ ὑποτρόφων, νὰ δαπανᾶται τὸ ἐν τρίτον εἰς ἀγορὰν βιβλίων ἵνα δίδωνται δωρεὰν εἰς ἀπόρους μαθητάς, τὸ δεύτερον τρίτον νὰ χρησιμεύῃ δι' ἀγορὰν βιβλίων διὰ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἰδίου Γυμνασίου, τὸ δὲ ἄλλο τρίτον νὰ δαπανᾶται δι' ἀγορὰν ὀργάνων φυσικῆς διὰ πειράματα εἰς τὸ Γυμνάσιον. Τοὺς τόκους τῶν χρημάτων τούτων θέλει συνάγει τὸ Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Σχο-

λῆς καὶ θέλει ἀποστέλλει εἰς Ἰωάννινα καὶ θέλει ἔχει τὴν ἐπιτήρησιν καὶ τούτου τοῦ κληροδοτήματος.

14. Ἀφίνω ρούβλια ἀργυρᾶ πέντε χιλιάδας εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Ἰωαννίνων. Ἀφίνω ρούβλια ἀργυρᾶ χίλια εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Νικολάου εἰς Ἰωάννινα. Εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν Βίτση ἀφίνω χίλια ἀργυρᾶ ρούβλια, καὶ ἀργυρᾶ ρούβλια διακόσια εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν Ἄνω Σουδενῶν.

15. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια πενήκοντα χιλιάδας ἵνα καταθέσωσιν οἱ ἐπίτροποί μου εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν τοὺς τόκους νὰ φροντίζῃ τὸ Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Σχολῆς νὰ συνάγῃ καὶ ἐμβάζῃ εἰς τὴν πατρίδα μου Βίτσαν καὶ ἐκ τούτων τὸ μὲν Σχολεῖον τῶν ἀρρένων νὰ λαμβάνῃ εἰς συντήρησιν τοῦ ἐτησίως γρόσια ὀκτῶ χιλιάδας, τὸ δὲ τῶν κορασίων ἕξ χιλιάδας, νὰ διατηρῶσιν ἓνα ἰατρὸν ἐν τῷ χωρίῳ Βίτσης, πληρόντες αὐτῷ γρόσια ὀκτῶ χιλιάδας ἐτησίως ἢ ἐκκλησία τοῦ Μεσαίου Μαχαλᾶ νὰ λαμβάνῃ ἐτησίως γρόσια τρεῖς χιλιάδας, τὰ ὅποια νὰ διανέμονται κατ' ἀναλογίαν τῆς θέσεώς των οἱ ἱερεῖς καὶ διάκονοι, ἢ δὲ ἐκκλησία τοῦ Κάτω Μαχαλᾶ νὰ λαμβάνῃ γρόσια χίλια πεντακόσια ἐτησίως διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Τὸ ὑπόλοιπον τῶν τόκων θέλουσι λαμβάνει ὁ πρωτοῖερεὺς τοῦ Μεσαίου Μαχαλᾶ καὶ δύο χωρικοί, τοὺς ὁποίους θέλουσιν ἐκλέγει ὅλοι οἱ συγχωριανοί. Οὗτοι οἱ τρεῖς θέλουσι συντάξῃ κατάλογον τῶν πτωχῶν τοῦ χωρίου καὶ θέλουσι διανέμει τὰ χρήματα ταῦτα εἰς αὐτούς, τὰ δύο τρίτα εἰς τοὺς πτωχοὺς τοῦ Μεσαίου Μαχαλᾶ, τὸ δὲ ἓν τρίτον εἰς τοὺς τοῦ Κάτω Μαχαλᾶ πτωχοὺς δὲ ἐννοῶ τοὺς γέροντας καὶ ἀνικάνους νὰ ζήσωσι διὰ τῆς βοηθείας τῶν χειρῶν των, τοὺς τυφλοὺς, ἀναπήρους, τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ τὰ μὴ ἔχοντα καμμίαν περιουσίαν καὶ βοήθειαν. Ἐὰν τυχὸν ἔλθωσιν ἐξ ἄλλων χωρίων εἰς τὸν Μεσαῖον καὶ Κάτω Μαχαλᾶν πτωχοί, θέλοντες νὰ συναριθμῶνται ὡς κάτοικοι τῆς Βίτσης, νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ τούτους ἢ ἐπιτροπὴ, καὶ μόνους ὅσοι ἤθελον εὔρεθῇ εἰς τὴν σημείωσιν τὴν συνταχθησομένην ἅμα

γνωσθείσης τῆς διαθήκης μου ταύτης, τούτους νὰ βοηθῆ. Ἐὰν δὲ τυχὸν ἔλθωσιν ἐξ ἄλλων χωρίων ἵνα ἐγκατασταθῶσιν εἰς Βίτσαν, μόνον μετὰ διαμονὴν πέντε ἐτῶν νὰ δίδηται εἰς τούτους βοήθεια, καὶ τοῦτο ἀφοῦ οἱ κυρίως χωριανοὶ μου λάβωσιν ὅ,τι τοῖς ἀνήκει. Τὸν κατάλογον τῶν πτωγῶν θέλουσι σχηματίσει καθ' ἐκάστην ἑξαμηνίαν, οἱ δὲ δύο χωρικοὶ ἐπίτροποι θέλουσιν ἐκλέγεσθαι ἐπὶ τρία ἔτη. Ἐπίσης καὶ τοῦ κληροδοτήματος τούτου τὴν ἐπιτήρησιν ἀναθέτω εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς, καὶ ἐὰν οἱ χωρικοὶ ἔχωσι διαφορὰς καὶ παράπονα, περὶ τούτου θέλουσιν ἀποτείνεσθαι εἰς τὸ ῥηθὲν Συμβούλιον ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ἐξομαλύνσεως αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεών μου.

16. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια δύο χιλιάδας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Μεσαίου Μαχαλᾶ, τὰ ὅποια νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς ἐν γένει, καὶ ἀργυρᾶ χίλια εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κάτω Μαχαλᾶ διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

17. Ἀφίνω ἀργυρᾶ ρούβλια δεκαπέντε χιλιάδας ἵνα δαπανηθῶσι πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Σχολείου Βίτσης κατὰ τὸν Μεσαῖον Μαχαλᾶν εἰς κατάλληλον θέσιν, ὥστε νὰ ἦνε πλησίον τοῦ Κάτω Μαχαλᾶ. Τὸ Σχολεῖον τοῦτο θέλει εἶσθαι καὶ διὰ τὰ ἀρόγια καὶ διὰ τὰ κοράσια ἔχοντα ἰδιαιτέραν αὐλὴν καὶ εἴσοδον. Οἱ ἐνταῦθα ἐπίτροποί μου θέλουσιν ἐκλέξει ἀντιπροσώπους των εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ Βίτσαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τούτου τοῦ Σχολείου, οἱ ὅποιοι χρεωστοῦσι νὰ τοῖς δώσωσι λογαριασμὸν μετὰ τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ.

18. Ἀφίνω δέκα χιλιάδας ἀργυρῶν ρουβλίων εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ῥιζαρείον Σχολὴν ἵνα διατηρῆ ἓνα ὑπότροφον μαθητὴν ἐν αὐτῇ ἐκ τῆς πατρίδος μου Βίτσης, καὶ συγχρόνως ἀναθέτω εἰς τὸ συμβούλιον τῆς αὐτῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς τὴν φροντίδα τοῦ νὰ ἐπιτηρῆ αἰωνίως τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων κληροδοτημάτων, ὡς εἰδικῶς ἀναφέρω δι' αὐτὰ ἐν ἄρθροις 11, 13, 15 καὶ 19.

19. Τὸ τυχὸν περίσσευμα τῆς περιουσίας μου θέλει κατα-

τεθῆ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, οἱ δὲ τόκοι αὐτοῦ, διαιρούμενοι ἐξ ἴσου εἰς δύο μέρη, θέλουσι χρησιμεύσει τὸ μὲν ἡμισυ ἵνα σπουδάζωσιν ἐν Εὐρώπῃ νέοι μηχανικὴν ἢ γεωργικὴν ἢ ἄλλην τινὰ βιομηχανικὴν ἐπιστήμην. Ἀναλόγως τῶν εἰπραττομένων τόκων θέλουσι διατηρεῖσθαι τόσοι νέοι, εἰς ὄσους οὗτοι ἐπαρκοῦσι, λαμβάνοντος ἐκάστου κατὰ μῆνα διακόσια εἴκοσι πέντε φράγκα διὰ τέσσαρα ἔτη. Τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ θέλει ὑποδιαιρεῖσθαι εἰς δύο καὶ θέλει χρησιμεύσει τὸ μὲν ὡς ἀμοιβὴ πρωτοτύπου συγγράμματος τοῦ κλάδου, ὃν ἤθελεν ἐκλέξει τὸ Συμβούλιον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς μετὰ τῆς Πρυτανείας τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ πρὸς ἐκτύπωσιν συγγράμματος πρωτοτύπου ἢ μεταφράσεως, ὡς ἤθελον ἀποφασίσει ἡ Πρυτανεία καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς.

20. Ἡ περιουσία μου σήμερον κατὰ τὴν ιδέαν μου ἐπαρκεῖ εἰς ὅλα τὰ προμνησθέντα κληροδοτήματα, ἀλλὰ πιθανὸν κατόπιν νὰ ὑποτιμηθῶσι τὰ κτήματά μου ἢ νὰ μοὶ συμβῶσι ζημίαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅλα ταῦτα τὰ κληροδοτήματα θέλουσιν ἐλαττωθῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης μου διαθήκης.

21. Οἱ ἐν Ὀδησσῶ ἐπίτροποι καὶ ἐκτελεσταί μου ἀφοῦ ἐκτελέσωσι τὰς ἄνω διατάξεις καὶ τελειώσωσιν ὅλους τοὺς λογαριασμούς των, θέλουσι λάβει διὰ τοὺς κόπους των δύο 2% ἐξ ὅλης μου τῆς περιουσίας, τὰ ὅποια θέλουσι διανεμηθῆ ἐξ ἴσου τοὺς δὲ λογαριασμούς των, τὰ ἔγγραφα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχουσι τῆς περιουσίας μου λείψανον, θέλουσι παραδώσει εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις Ῥιζαρείου Σχολῆς, καὶ αὐτοὶ ἀπαλλάσσονται πάσης περαιτέρω φροντίδος, ἀλλὰ διατελοῦσιν ἐπιβλέποντες τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐκτέλεσιν τῶν ἄνω θελήσεών μου μὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνωσι πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

22. Τὸ Συμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις Ῥιζαρείου Σχολῆς ὑποχρεόνεται νὰ δεχθῆ μετὰ τοῦ κληροδοτήματος τῶν δέκα χιλιάδων ἀργυρῶν τοῦ ἄρθρ. 18 τοὺς λογαριασμούς των ἐν Ὀδησσῶ ἐκτελεστών μου ὡς καὶ πᾶν λείψανον τῆς περιουσίας μου, τὸ

ὁποῖον ἔμεινεν ἀσύνακτον, καὶ τὴν περὶ τῶν ἄνω κληροδοτημάτων μου φροντίδα. Διὰ δὲ τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους θέλει ἔχει τὸ τριμελὲς Συμβούλιον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς, νὰ λαμβάνωσιν ἐν 1 % ἐκ τῶν τόκων τῶν ἀρθρ. 11, 13, 15 καὶ 19 ὡς ἀμοιβήν, διανεμόμενοι αὐτὸ ἐξ ἴσου.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ Συμβούλιον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς δὲν παραδέχεται τὴν παραλαβὴν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν κληροδοτημάτων μου ὡς ἀναφέρω ἀνωτέρω, ἀφίνω ἐλευθέρους τοὺς ἐκτελεστάς μου, ἀφοῦ δώσωσιν ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια καὶ μόνον εἰς τὴν Ῥιζαρείου Σχολὴν ἀπὸ τὰς δέκα χιλιάδας ρουβ. ἀργυρῶν, αἴτινες, ὡς ἄνω ἀριθμὸν 18, κληροδοτῶ αὐτῇ, νὰ ἐκλέξωσιν ἐν Ἀθήναις ὁποῖονδήποτε φιλανθρωπικὸν κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δώσωσι τὰς ὑπολοίπους ἐννέα χιλιάδας ὡς κληροδότημα μεθ' ὅλων τῶν ὑποχρεώσεων καὶ ὠφελειῶν, ἃς ἀναφέρω εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 18.

Πᾶσαν διαθήκην προγενεστέραν ταύτης μου θεωρῶ καὶ κηρύττω ἄκυρον· ἀκολούθως δυνατὸν ἐν ταύτῃ μου ἐν εἴδει κωδικέλλου νὰ προσθαιρέσω μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς. Εἰς τὴν παροῦσάν μου διαθήκην δὲν ὑπάρχουσι ξύσματα, οὔτε σβύσματα, οὔτε προσθῆκαι παρεγγραπταὶ καὶ προσγραπταί.

Συγχωρῶ ὅλους καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσωσιν ὁμοίως ἐὰν ἐν ἀγνοίᾳ μου ἐζημίωσα ἢ παρεπίκρανά τινα. Τὴν παροῦσαν διαθήκην ἔγραψα σήμερον τὴν δωδεκάτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐβδομηκαστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν τετάρτην καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαθέτου Γραικοῦ τῆς Νίζνης Ἰωάννου Χριστοφόρου Βεϊτζινοῦ, ἔχοντος σώας καὶ ὑγιεῖς τὰς φρένας, ἐγὼ δὲ Ἕλληνας ὑπήκοος Ἰάκωβος Ἰωάννου Σαγγρέδος. Εἰς αὐτὴν τὴν διαθήκην ἰδιοχείρως ὑπογράφω καὶ εἰς ὅλα τὰ φύλλα ὑπέγραψα ἐγὼ δὲ τῆς Νίζνης γραικὸς Ἰωάννης Χριστοφόρου Βεϊτζινός.

Διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης διαθήκης ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ γραικοῦ τῆς Νίζνης Ἰωάννου Χριστοφόρου Βεϊτζινοῦ, ἔχον-

τος σώον τόν νοῦν καὶ ὑγιεῖς τὰς φρένας, μαρτυρῶ καὶ ἰδιοχείρως ἐπιβεβαιῶ ὁ Ῥῶσος ὑπήκοος Σύμβουλος τοῦ Κράτους

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΛΛΑΣ.

Ἰουανουαρίου 12 1872.

Διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης διαθήκης ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ γραιοῦ τῆς Νίζνης Ἰωάννου Χριστοφόρου Βεϊτζινοῦ, ἔχοντος σώον τόν νοῦν καὶ ὑγιεῖς τὰς φρένας, μαρτυρῶ καὶ ἰδιοχείρως ἐπιβεβαιῶ τὴν δωδεκάτην Ἰουανουαρίου 1872 ἔτους ἐγὼ ὁ Ῥῶσος ὑπήκοος, ἔμπορος δευτέρας τάξεως ἐν Ἰουανουαρίῳ

ΠΟΛΥΒΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ.

Διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης διαθήκης ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ γραιοῦ τῆς Νίζνης Ἰωάννου Χριστοφόρου Βεϊτζινοῦ, ἔχοντος σώον τόν νοῦν καὶ ὑγιεῖς τὰς φρένας, μαρτυρῶ καὶ ἰδιοχείρως ἐπιβεβαιῶ τὴν δωδεκάτην Ἰουανουαρίου 1872 ἔτους ἐν Ἰουανουαρίῳ ἐγὼ ὁ Ἕλληνας ὑπήκοος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οὐδὲν ὠφελήθη ἡ πατρίς, τῆς διαθήκης προσβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ ἐγγόνῳ γαμβροῦ τοῦ διαθέτου Ἀναστασίου Ν. Τζίνη.
